

La sèrie, que dirigeix Àngel Casas i presenta Margarita Puig, comença al Montsec

'Catalunya, parada i fonda' proposa noves ofertes de turisme alternatiu

TVE-Catalunya estrena a La 2 la segona temporada del programa

Mar Ferrando
BARCELONA

TVE-Catalunya estrena aquesta nit a La 2 la segona temporada de la sèrie documental *Catalunya, parada i fonda*, que dirigeix Àngel Casas i presenta Margarita Puig.

Segons va explicar ahir la cap de programes de TVE-Catalunya, Rosa Gil, la sèrie documental presenta "propostes originals de turisme, oci i gastronomia" que permet als espectadors conèixer Catalunya amb ofertes alternatives a les guies convencionals.

Per Àngel Casas, l'"originalitat" de la sèrie documental, produïda per la productora Cesde Max, és marcar el temps de cada activitat. A cada programa es presenten diferents propostes per fer en un cap de setmana de tres dies. Així, es parla sobre les diferents activitats que es poden fer, per exemple, a la comarca del Solsonès divendres, dissabte i diumenge al matí, al migdia, a la tarda i a la nit.

Festes populars

A cada capítol, a més, s'inclou la visita a alguna festa popular de la zona, que enriqueix i complementa les activitats d'esports d'aventura, compres, visites insòlites a llocs poc coneguts -més enllà de museus-, i les pro-

L'equip del programa i Margarita Puig en un dels rodatges dels nous capítols

postes gastronòmiques de cada comarca. També s'ofereixen diferents opcions per a l'allotjament, moltes de les quals són cases de turisme rural -una modalitat que cada cop va en augment, segons Àngel Casas-. Margarita Puig recorda que totes les propostes són assequibles per a famílies.

El primer capítol dels tretze

que conformen la segona temporada de *Catalunya, parada i fonda* té com a protagonista la comarca del Montsec. Allà Puig visitarà la comarca des de dalt d'un parapent, tot i que també recorrerà a peu tot el Congost de Montrebei, un dels paratges més desconeguts de la zona. Després anirà fins a Àger, on dormirà en un bungalow de fusta, i a Camarassa, en un corral. També es viatjarà fins als límits amb l'Urgell per assistir a la Fira del Torró i de la Xocolata d'Agramunt.

Altres iniciatives

En els pròxims capítols, *Catalunya, parada i fonda* anirà a

Osona, en què entre d'altres coses es farà una excursió amb quads; la Vall d'Aran, en què es viurà l'experiència de pujar en un trineu arrossegat per gossos; la Selva, on es descobrirà que hi ha una oferta original de curses de cavalls a l'estil *western* americà; i el Bages, on visitaran la fira anual de la coca i el mató a Monistrol.

Motos de neu a Espot, al Pallars Sobirà; una excursió amb bicicleta per la Terra Alta; les graelles i les termes de Montbrí del Camp, al Baix Camp; el Carnestoltes de Solsona i una escola de la postguerra, al Solsonès, tanquen l'oferta dels nous capítols del programa.

Critiquen Canal 9 per emetre en castellà una sèrie sobre March

Ester Pinter
VALÈNCIA

Polítics, acadèmics i membres de diversos col·lectius van continuar ahir expressant la seva indignació contra la Generalitat Valenciana i Canal 9 per haver emès dimecres a la nit una sèrie sobre la vida del clàssic poeta valencià Ausiàs March en castellà.

Tant José Ignacio Pastor com Gloria Marcos, membres del Consell d'administració de Ràdio Televisió Valenciana pel PSPV-PSOE i per Esquerra Unida, respectivament, van anunciar que exigiran responsabilitats a la direcció de l'ens. També Enric Morera, secretari general del Bloc Nacionalista Valencià, va lamentar el fet qualificat de patètica i horrorosa la sèrie, ja que al seu parer no li fa justícia al personatge. També des de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana i des de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua es va criticar que Canal 9 incomplís el seu principal objectiu de promoure el valencià justament en una sèrie sobre el principal poeta en aquesta llengua.

Diversos historiadors de la Universitat de València van recalcar, a més, la manca de rigor històric de la minisèrie com ara les referències al jutge de València, que no va existir, la imatge fictícia que es dona de la reina Maria i d'Alfons el Magnànim i la presència de diàlegs anacrònics, així com de moltes llacunes i banalitzacions.

Precisament, aquesta era la primera gran producció audiovisual de Canal 9, que va tenir un cost de 2,1 milions d'euros, part del qual va ser finançat per la Generalitat Valenciana.

BREUS

■ Mor la periodista Margarita Landi a l'edat de 85 anys

La periodista Margarita Landi, que va dedicar quasi tota la seva trajectòria professional a la crònica de successos al desaparegut *El Caso*, va morir ahir a Gijón a l'edat de 85 anys. Landi va néixer a Madrid el 1918 i va començar a treballar com a periodista a la revista *Ventanal*, per després passar a *La Moda de España* i *El Caso*. També va treballar a *Interviú*, al programa *La palmera*, de TVE-Catalunya, i als programes de TVE-1 *Código 1* i *Así son las cosas*. [Efe]

■ L'Associació de Dones Periodistes defensa Minobis

L'Associació de Dones Periodistes de Catalunya ha mostrat el seu rebuig a les crítiques que CiU està fent pel nomenament com a directora de Catalunya Ràdio de la degana del Col·legi de Periodistes i sòcia de l'Associació, Montserrat Minobis. L'associació qüestiona els nomenaments del govern de la Generalitat de CiU tot recordant que no eren "independents" ni tenien "el consens de tots els partits del Parlament". L'entitat considera que el motiu de "tanta crítica" és perquè Minobis "és una dona". [Redacció]

■ Globomedia lamenta l'emissió de tres sèries els dijous

La productora Globomedia, autora de les sèries *Los Serrano*, de Tele-5, i *Casi perfectos*, d'Antena 3 TV, va lamentar ahir que les dues produccions, juntament amb *Paco y Veva*, de TVE-1, hagin hagut de competir per l'audiència dijous a la nit perquè "ha provocat una pèrdua d'espectadors". Tele-5 va decidir programar dijous un episodi de *Los Serrano* després de suprimir de la graella el programa *Gran Hermano VIP*, que a partir d'ara s'emetrà els diumenges. [Efe]

LA MIRADA

La periodista Montserrat Minobis serà la nova directora de Catalunya Ràdio

El comitè professional de l'emissora critica que no respongui a un perfil d'«independència política»

EVA FONT / Barcelona

● La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) va fer públic ahir que la nova directora de Catalunya Ràdio serà Montserrat Minobis, fins ara degana del Col·legi de Pe-

riodistes de Catalunya, càrrec al qual renunciarà. El nomenament de Minobis, que substitueix Eugeni Cabanes, no ha estat ben rebut pel comitè professional de Catalunya Ràdio, que representa els treballadors del servei d'in-

formatius de l'emissora. El comitè va fer públic ahir un comunicat en què manifestava la seva «decepció» pel fet que Montserrat Minobis «no respon al perfil d'independència política», tal com havien demanat els treballadors.

Montserrat Minobis no ha començat amb bon peu al capdavant de Catalunya Ràdio. Poc després que es confirmés el seu nomenament, el comitè professional de l'emissora va emetre un comunicat per mostrar-hi la seva disconformitat. En aquest escrit manifestava la seva «decepció» perquè Minobis no respon al «perfil d'independència política que tots desitjàvem i que hem demanat de forma reiterada», i lamentava que a l'hora d'escollir la nova directora «no s'hagi tingut en compte els propis professionals de la casa». El comunicat també reivindicava la supressió dels blocs electorals, petició que Montserrat Minobis, com a degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, havia defensat.

Els grups de periodistes Gaziell i Barnils també van lamentar que no s'hagués seguit un «procés transparent» en el nomenament. El grup Gaziell va qualificar-lo d'«exercici de politització i governamentalització de la CCRTV».

Minobis respon

Minobis, per la seva part, va manifestar a aquest diari que lamentava les manifestacions del comitè: «Personalment he manifestat les meves simpaties per ICV i vaig formar part de la seva llista el 1995, tot i que com a independent. Fer això crec que és vàlid

Montserrat Minobis, als Premis de la Comunicació de la Diputació, divendres passat. / QUIM PUIG.

La primera dona

● Montserrat Minobis es converteix en la primera dona que ocuparà la direcció de Catalunya Ràdio. Quan el desembre del 2001 va ser escollida degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, també es va convertir en la primera dona que assumia aquest càrrec. Minobis, llicenciada en filosofia i lletres i ciències de la comunicació, té una llarga experiència en el món de la ràdio que va iniciar l'any 1961

a Ràdio Popular de Figueres de la cadena COPE. Ja el 1976, a Ràdio 4, va fer juntament amb Enric Frigola, actual director de Catalunya Cultura, el primer informatiu en català, *Aquí Catalunya*. Minobis també ha treballat a TVE en diferents espais informatius. Expresidenta de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, ha rebut, entre altres mencions, la Creu de Sant Jordi (1996).

per a tothom.» «Mai he estat dependent políticament i manifesto la meua estricta independència de qualse-

vol partit.» Pel que fa al seu nomenament, va explicar que tot va anar molt ràpid —«tot va passar en

les darreres 24 hores»— i també va afegir la seva satisfacció. «Sóc una dona de ràdio i estic molt contenta.»

Els partits consensuaran el nou consell d'administració

● Els grups parlamentaris van acordar ahir, segons informa Europa Press, presentar una única proposta consensuada per renovar els dotze membres del consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que s'aprovaran en el ple del Parlament del dimecres 11 de febrer. Els grups parlamentaris van arribar a un acord perquè els nous membres tinguin un perfil «professional», fet que defugiria de la marcada divisió de quotes partidistes. L'actual consell que es troba en funcions representa l'arc parlamentari de les eleccions de 1999 i està format per cinc consellers de CiU, quatre del PSC i un del PP, ERC i ICV. L'acord polític per consensuar els noms del consell vol evitar que es produeixin en l'organisme «majories de bloqueig». Els diferents partits s'han posat com a data límit dilluns vinent per consensuar la llista, fet que podria estar subjecte a l'entrevista, a petició de CiU, que podria mantenir en els pròxims dies el líder convergent, Artur Mas, amb el president de la Generalitat.

«Alexandria» analitza l'activitat literària a les Terres de l'Ebre

● Sant Joan Despí. *Alexandria*, del 33, entrevista avui l'escriptor Josep Maria Espinàs, amb motiu de l'aparició de *Seguint tot l'Ebre amb un primitiu Velosolex*. Es tracta del recull de reportatges que Espinàs va publicar l'any 1961 a la revista *Destino* a partir del recorregut de tot l'Ebre, des de Reinos a fins a la desembocadura, amb un pesant i antic Velosolex. A partir d'aquesta visió de fa més de 40 anys, *Alexandria* ha volgut conèixer de prop el panorama literari actual de les Terres de l'Ebre. El reporter del programa, Eloi Vila, va recórrer uns quants dels paisatges literaris i de les poblacions ebrenques amb dues personalitats de la cultura d'aquestes comarques: l'escriptor Andreu Carranza i el cantant, periodista i activista cultural Artur Gaya. / EL PUNT

Un reportatge de «30 minuts», nominat al Figra

● Sant Joan Despí. El reportatge *La lògica de la fam* del programa *30 minuts* ha estat nominat a l'edició del Figra d'aquest any, que es farà a finals de març a Le Touquet Paris-Plage. El treball, de Carles Guàrdia i Ramon Vallès, tracta de l'Argentina i es va emetre el 12 de gener del 2003. *La lògica de la fam*, que al juliol va guanyar el primer premi del *Concurs de Televisió* de Mans Unides, competirà al Figra en la categoria d'espais documentals i d'actualitat. / EL PUNT

Jaume Masdeu, nou cap d'informatius de TVC

● El director de Televisió de Catalunya (TVC), Francesc Escribano, va nomenar ahir el periodista Jaume Masdeu cap d'informatius de Televisió de Catalunya, en substitució de Ramon Rovira. Jaume Masdeu, que fins ara ha estat el delegat de TVC a Brussel·les, s'incorporarà al càrrec en els pròxims dies. Per la seva banda, Ramon Rovira assumirà un altre càrrec en la nova estructura directiva de la cadena, que Francesc Escribano farà pública pròximament.

Jaume Masdeu (Vic, 1959) és llicenciat en ciències de la in-

formació per la Universitat Autònoma de Barcelona, i des del 1990 és el corresponsal de la cadena catalana a Brussel·les. Casat i amb un fill, va ser un dels fundadors d'*El 9 Nou* (1977-1978) i ha treballat en diversos setmanaris. Pel que fa a televisió, Jaume Masdeu va treballar en el programa cultural *Veus i formes* (1981-1982), de TVE a Catalunya, i el 1984 va entrar a TV3, on ha estat redactor, reporter i sotscap d'assignacions. El 2001 va rebre el premi de periodisme Salvador de Madariaga «per la presentació propera dels afers

europes i la dedicació a la divulgació d'aquestes qüestions». En relació amb la tasca de corresponsal a Brussel·les, a més de cobrir les informacions relatives a les institucions europees i a l'OTAN, Masdeu també ha estat enviat especial als consells europeus i cimera de l'OSCE i el G-7.

Corresponsals

Jaume Masdeu ocuparà el càrrec

de cap d'informatius en substitució de Ramon Rovira. Coincideix que els dos periodistes han assumit un dels màxims càrrecs de la cadena catalana després d'una llarga etapa com a corresponsals a l'estranger. Rovira va ser nomenat cap d'informatius el novembre del 2000 en substitució de Josep M. Torrent, que havia dimitit per la polèmica cobertura de TV3 de l'assassinat d'Ernest Lluch. / G. BUSQUETS

Conveni de Pimec-Sefes i l'IQUA

● Barcelona. Pimec-Sefes i l'Agència de Qualitat d'Internet (IQUA) van signar ahir un conveni mitjançant el qual la patronal s'adhereix a l'IQUA i es compromet a difondre l'aplicació del seu codi de conducta d'Internet i el seu segell de qualitat entre les petites i mitjanes empreses. / EL PUNT

Reportatge

■ Diversos periodistes nascuts a l'Alt Empordà o que n'han estat residents es troben actualment al capdavant de cadenes de ràdio catalanes. És el cas, per exemple, de Montserrat Minobis, responsable de Catalunya Ràdio o Jordi Jordà, recentment

nomenat com a director general d'Ona Catalana. Una altra emissora amb un planter de periodistes amb noms de l'Alt Empordà és Ràdio Girona per on han passat periodistes com Emili Casademont i actualment Ramon Iglesias de Portbou.

La ràdio catalana porta accent empordanès

Montserrat Minobis i Jordi Jordà, màxims responsables de Catalunya Ràdio i Ona Catalana

Josep M. Bernils Vozmediano,
Figueres

El recentment nomenament del periodista figuerenc Jordi Jordà i Casademont com a director general d'Ona Catalana –fins fa unes setmanes director regional de Cadena Cope i Cadena 100 a Catalunya– s'ha d'afegir al que es va produir a començament d'any a Catalunya Ràdio, emissora que té una altra periodista figuerenca, Montserrat Minobis, com a màxim responsable. Juntament amb la presència de nombrosos professionals de la comarca distribuïts per diferents emissores del país, no ens ha de sorprendre poder afirmar que la ràdio catalana porta accent empordanès.

Possiblement Montserrat Minobis és la figura més emblemàtica de la ràdio empordanesa, tot i que només va exercir durant una dècada la seva carrera professional a la comarca en un temps que es poden qualificar com a pioners. L'any 1961 va començar a Ràdio Popular de Figueres, emissora creada en aquell moment sota l'aixopluc del Bisbat de Girona i amb el suport d'un grup de figuerencs vinculats als moviments eclesials. Va ser la veu femenina més popular de l'emissora.

El 1973 es va establir a Barcelona, on va treballar a Radio España i a Radio Peninsular. Tres anys més tard va entrar a l'equip fundacional de Ràdio 4, la primera emissora íntegrament en català que va ser creada per la direcció de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya. Montserrat Minobis va dirigir i presentar, des d'aquell moment, diversos programes i informatius. També va treballar per al circuit català de TVE. Ha guanyat diferents premis per la seva trajectòria professional i ha escrit llibres com «Aureli M. Escarré, abat de Montserrat 1946-1968» i «Rigoberta Menchú, la veu dels indígenes».

Va fer incursions en el món de la política de la mà d'Unió Democràtica de Catalunya, primer, i d'Iniciativa per Catalunya, més recentment. Quan semblava que culminava la seva brillant carrera professional, fa dos anys, en assolir la presidència del Col·legi de Periodistes de Catalunya, a començaments del 2004 el nou president de la Generalitat, Pasqual Maragall, va proposar-la com a directora de Catalunya Ràdio. Des de la seva nova responsabilitat, Minobis té el repte de mantenir i fer créixer la qualitat i els nivells d'audiència de les emissores de titularitat pública.

En l'àmbit privat, un altre periodista figuerenc ha mantingut responsabilitats en l'àmbit català des de fa uns anys. Es tracta de Jordi Jordà, fins al passat mes de setembre director regional de la

CONXI MOLONS

ONA CATALANA. La inauguració d'una de les seus de l'empresa Ona Catalana, en aquest cas a l'Alt Empordà d'on prové el nou directiu.

COPE i actual flamant nou director general d'Ona Catalana. També es va iniciar a Ràdio Popular de Figueres, a finals de la dècada dels 60. Va passar per la premsa comarcal, abans de fer de nou el seu aterratge a la ràdio

en aquest cas a Ràdio Cadena Girona. A la dècada dels 80 va dirigir Ser Empordà i posteriorment Ràdio Girona, abans de marxar cap a Barcelona.

La direcció de l'emissora Ona Catalana li arriba en un moment

de relleu de la cadena, després que hagi estat adquirida per part del grup Prisa.

El seu objectiu és actualment consolidar-la com la primera emissora privada de Catalunya, a partir del fet que disposa d'u-

na cobertura gairebé total arreu del territori. En unes recents declaracions ha explicat que «el sector és lent de sedimentar, però penso que és un projecte molt vàlid i que pot funcionar a Catalunya».

Present a la història de Ràdio Girona

J.M. Bernils, Figueres
La commemoració dels 70 anys de Ràdio Girona ha posat en evidència la relació que ha tingut la comarca amb aquesta emissora al llarg de la seva història. Dirigida actualment per Jaume Serra –un periodista nascut a Vila-sacra i format a la premsa i a la ràdio comarcals a finals de la dècada dels 80– té el portbouenc Ramon Iglesias com a màxim responsable dels informatius, però anys enrere s'hi podien escoltar veus com les de Josep Capella i Emili Casademont, gironins de naixement però empordanesos d'adopció. De la quinta de Serra i Iglesias també hi ha un altre figuerenc, Pere Carrasco, a qui es defineix com «l'últim tècnic analògic de la casa, abans que la informàtica canviés totalment l'ofici», com es comenta irònicament a l'opuscle editat recentment amb

DDEG

RÀDIO GIRONA. L'emissora per on han passat diversos empordanesos.

motiu de l'efemèrides històrica que acaba de viure l'emissora. Emili Casademont ha recordat que l'any 1962 va començar a realitzar un programa informatiu

diari dedicat a la Costa Brava «en què jo informava de la puntual arribada i de l'estada estiuenca a la zona de cèlebres personalitats internacionals del món de la políti-

ca, de la cultura i de l'espectacle». Un espai que va ser pioner en aquest tipus d'informació, molt popular a les dècades dels anys 70 i 80. Josep Capella va formar part del quadre de veus de l'emissora, en una època en la qual el teatre i les representacions eren força habituals a la ràdio. En el camp musical, l'actual subdirector de Catalunya Ràdio, el bisbalenc Enric Frigola, recorda en la publicació esmentada que una discoteca de Roses, a principi dels anys 60, els va fer arribar un disc que no es podia trobar al mercat espanyol. «Un tema d'impacte que esdevindria un gran clàssic amb el pas dels anys, "Con su blanca palidez" –així l'anunciàvem–, del grup Procol Harum», explica. Tot plegat, un conjunt de fets anecdòtics però que posen en evidència els vincles que ha tingut l'emissora gironina amb l'Alt Empordà al llarg de la seva història.

RENOVACIÓ DE L'ORGANIGRAMA DE LA CCRTV

M.F./Ò.M.
BARCELONAMajó posa Minobis davant de Catalunya
Ràdio sense l'acord de la CCRTV

Part dels consellers consideren que el projecte no té futur

El director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), Joan Majó, va notificar ahir a la tarda al consell d'administració el nomenament de la degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC), Montserrat Minobis, com a nova directora de Catalunya Ràdio en substitució d'Eugeni Cabanes.

De fet, va ser Minobis qui va esbombar ahir al matí el seu nomenament a través d'una carta interna de comiat a la junta del Col·legi de Periodistes en què anunciava que havia acceptat el nou càrrec, notícia que es va difondre de seguida. Això va provocar el malestar dins el consell d'administració, perquè "l'error humà" de Minobis va provocar que es trenquessin els passos oficials que ha de seguir tot nomenament dins la corporació i que fins ahir al matí s'havien seguit de forma discreta: el director general ho notifica primer al consell d'administració i després es fa públic.

Es dona el cas que el director sortint de les emissores de la Generalitat, Eugeni Cabanes, es va assabentar dels detalls del seu relleu a través d'un teletip d'agència.

A la reunió del consell només es va "donar per notificada" la decisió de Majó, que a diferència del nomenament de Francesc Escribano no va rebre el suport unànime de tots els membres. Alguns consellers, entre ells el d'ERC, Carmel Mòdol, i el de CiU, Miquel Renu, van lamentar que no s'hagués trobat cap professional "de la casa" per dirigir Catalunya Ràdio.

El conseller de CiU va especificar que la federació va expressar "la insatisfacció pel nomenament" en considerar que "no s'ajusta al perfil necessari per a la direcció de les emissores de la Generalitat

La periodista Montserrat Minobis ahir al CPC

JORDI GARCIA

atesa la seva complexitat i els reptes que afronten".

Renu va valorar positivament la trajectòria de Minobis però no es va estar de precisar que la periodista "té més pasat que futur, i això fa pensar que el projecte que presenti no serà creïble".

Al seu torn, Jordi Menéndez (PSC) va considerar que Minobis

"aporta una trajectòria indiscutible" i "és més independent que qualsevol dels seus predecessors", i Jordi Sánchez (ICV) va qualificar d'"inqüestionable" el seu perfil professional, així com la seva tasca com a degana del CPC, malgrat que va reconèixer la vinculació política de la periodista.

D'altra banda, fonts del consell d'administració de la CCRTV van fer saber a aquest diari que el nomenament de Minobis no va provocar cap mostra de satisfacció i que Majó, en donar l'explicació, no va obtenir un suport clar i majoritari, com sí que el va obtenir quan va anunciar la tria de Francesc Escribano com a director de Televisió de Catalunya (TVC).

La llarga trajectòria professional de Minobis s'ha caracteritzat per la seva col·laboració activa en la política, que fins i tot es va concretar de forma explícita en les eleccions municipals de 1996, quan va anar de número quatre a les llistes d'ICV per Barcelona.

Montserrat Minobis va lamentar ahir les crítiques rebudes pel fet que "no respon al perfil d'independència política" que es buscava, i es va defensar amb l'argument que no la coneixen i que la seva militància política a IC "va ser fa molts anys".

Minobis considera que la seva llarga trajectòria professional i el seu deganat al CPC l'avalen per assumir el càrrec, que considera "un repte professional", i desmenteix les crítiques fetes pel comitè professional sobre la seva vinculació partidista.

Minobis confia en "la gent de la casa" per nomenar els responsables de les àrees d'informatius i programes de les diferents emissores.

Pel que fa al Col·legi de Periodistes, la nova directora de Catalunya Ràdio dimitirà com a degana i es convocaran eleccions per suplir el deganat, tot i que la junta de govern es mantindrà.

PERFIL

De Ràdio 4 a Catalunya Ràdio

Montserrat Minobis (Figueres, 1942), llicenciada en filosofia i lletres i ciències de la comunicació, va començar la seva trajectòria professional el 1961 a Ràdio Popular, de la Cadena COPE. Entre el 1974 i el 1976 va treballar a Ràdio Espanya de Barcelona, fins que va entrar a Ràdio 4, on després de les eleccions del 1977 va fer una secció d'entrevistes a polítics al programa *Temps obert*. Minobis també va entrar a TVE-Catalunya, on va dirigir i presentar *Bon dia, Catalunya*, entre altres programes. Del 1993 al 1996, va codirigir i presentar el programa *L'Odíssea a Ràdio 4*, i més tard *Entre un tango i un bolero*, d'on va ser cessada quan un col·laborador va qualificar de "perfecte imbecil" José María Aznar. Minobis es va jubilar el 2001, i el desembre del mateix any va ser escollida degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya. En l'àmbit polític, va ser militant d'Unió Democràtica de Catalunya del 1970 al 1977, fundadora de Nacionalistes d'Esquerra i col·laboradora activa d'IC, amb qui es va presentar com a número 4 a les llistes per Barcelona en les municipals del 1996.

Jaume Masdeu, nou cap d'informatius de Televisió de Catalunya (TVC)

El nomenament és part de la renovació de l'organigrama

Redacció
BARCELONA

El periodista Jaume Masdeu és el nou cap d'informatius de Televisió de Catalunya (TVC), càrrec en què substitueix Ramon Rovira.

Com a part del procés de renovació de la cúpula de la televisió pública catalana que es du a terme després que, la setmana passada, es va produir el nomenament de Francesc Escribano com a director, el fins ara delegat de TVC a Brussel·les és un dels

primers professionals a formar part del nou organigrama, que es preveu fer públic pròximament i que comportarà una certa reformulació de les àrees amb què la televisió catalana està ara organitzada.

El periodista sortint, Ramon Rovira, que ha combinat la direcció dels informatius amb la conducció del programa de conversa i de debat *Agora* (33) "assumirà un càrrec dins la nova estructura directiva de la cadena", segons va explicar ahir TVC.

Rovira va fer de delegat de TVC als Estats Units fins que l'aleshores director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), Miquel Puig, que simultanejava aquest càrrec amb el de director de Televisió de Catalunya, el va nomenar responsable de l'àrea d'informatius.

Llicenciat en ciències de la informació per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Masdeu va entrar a TVC el 1984. Des d'aleshores, ha fet de redactor, reporter

El periodista Jaume Masdeu

ENG i subcap d'assignacions. El 1990 es va fer càrrec de la delegació de Brussel·les, des d'on ha cobert informativament l'actualitat europea.

CiU qüestiona la informació de TV3

► CiU vol que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) informi sobre el seguiment de la compareixença parlamentària de Carod-Rovira divendres passat en el *TN migdia* (TV3). La federació considera que el minutatge no va respondre als principis de "pluralisme i objectivitat", ja que es van dedicar 5 minuts i 40 segons a les intervencions del govern català; 1 minut i 2 segons al PP; i 42 segons a CiU, que, segons va recordar ahir el seu portaveu parlamentari, és "la primera força en representació" al Parlament de Catalunya.

tribuna | VICENÇ SANCLEMENTE, Periodista

Minobis, amb accent de compromís

No vull ni pensar què pot passar si un alcalde o el conseller de torn diu al seu cap de gabinet: «Nen, truca a la Minobis, que vull parlar per la ràdio.» Uns i altres hauran de treure's del cap que allà tenen la seva barraqueta

Vaig conèixer la Montserrat Minobis al Congrés de Periodistes Catalans, ara fa vint-i-cinc anys. Eren moments d'eclosions, d'il·lusions democràtiques, d'una gran eufòria i d'unitat d'acció. En els anys següents, la consolidació de les institucions democràtiques seria un gran avenç, però no sempre s'estaria a l'altura dels primers anhels. En el cas concret dels mitjans de comunicació públics, en trenta anys de democràcia encara no s'ha trobat un model que els entregui a la societat civil, més que al govern de torn. Després vam coincidir al Congrés de la Llengua Catalana. Filla de Figueres, amb un germà monjo de Montserrat, ella venia d'una militància catalanista molt arrelada. Havia estat a la Unió Democràtica de principi dels anys setanta i després va esdevenir una defensora radical dels drets nacionals, socials i de les dones.

Per què no recordar altres dones compromeses, de tremp, com Maria Aurèlia Capmany, Teresa Pàmies, Lúcia Falcón, Empar Pineda, Montserrat Roig, Isabel-Clara Simó, la Vintró. Ella, senzi-

llament, feia ràdio. Però fer ràdio, per la Minobis, era posar els micròfons continuament a l'abast del carrer. A Ràdio 4, vaig tenir la sort de compartir amb ella un programa diari en directe, fes fred o fes calor, per tots els barris, que es deia *Barcelona oberta*. Vam anar visitant totes les associacions de veïns de tots els barris. Ara em vénen a la memòria dones fortes del moviment associatiu com Maria Àngels Rivas, a Nou Barris, Custòdia Moreno, al Carmel, etc. El 1986 vam guanyar el premi Ciutat de Barcelona per un programa sobre la crisi i les baralles entre païos i gitanos a la Verneda.

Però la tasca de la Minobis no era només fer el programa de cada dia. Per cada injustícia, cada incorrecció que veia a l'emissora, Montse feia una carta al director o al cap de programes. Ara ho deuen recordar ben bé. Quina por que fa una dona compromesa. Quina incomoditat. A Ràdio 4, va esdevenir l'especialista en cultura. Difícilment cap escriptor, músic, persona del món de les arts, a Catalunya, s'ha escapat de ser entrevistat per ella. I a la Generalitat

li van donar el Premi Sant Jordi. La Minobis, més endavant, va crear el Grup de Dones Periodistes al col·legi. Van participar a Pequín en el Congrés Mundial de les Dones.

Com a degana dels periodistes catalans ha fet una feina independent de les empreses, clara, transparent i incisiva, en defensa dels drets de la professió, i ha reclamat un canvi, una nova manera de fer les coses als mitjans públics. I així ho va reivindicar també explícitament un cop van guanyar els del tripartit. La Minobis tenia l'opció, ara, de quedar-se a la seva trona del Col·legi de Periodistes i, còmodament, anar criticant cada reliscada de la nova administració, del senyor Majó o dels de Madrid. Però el que passa és que ella no és així.

Reforma dels mitjans públics

Ha elegit mullar-se i segurament cremar-se pel que creu. Si realment aconsegueix fer una passa vers la reforma dels mitjans públics a Catalunya, serà un fet històric que pot crear precedent per a la resta de l'Estat. Difícilment, si avancen

en aquesta direcció, podrà haver-hi després marxés enrere.

Però perquè la societat civil passi a dirigir els mitjans públics i no les famílies del govern, molts hauran de renunciar a quotes de poder. Primer, els polítics... No vull ni pensar què pot passar si un alcalde o el conseller de torn diu al seu cap de gabinet: «Nen, truca a la Minobis, que vull parlar per la ràdio.» Uns i altres hauran de treure's del cap que allà tenen la seva barraqueta. Als Estats Units s'explica l'anècdota que un dia el president Lindon B. Johnson va trucar personalment a un reporter del *Baltimore Sun*, Phil Potter, i li va dir: «Mira, voldria que escrivissis una certa història...» El periodista va contestar ràpidament: «Truqui al departament de publicitat», i va penjar, fet que va deixar el president amb la paraula a la boca i amb un pam de nas. Segurament, també alguns col·lectius professionals haurem de resignar-nos a perdre protagonisme i cedir-lo al carrer. Ara és l'hora de veure qui té la suficient generositat per construir aquesta feina històrica. Gràcies, Montse.

en sísif | JORDI SOLER

ara torno | PEP RIERA

La primera persona

No sé si el principal, però un dels eslògans del PSC per a la campanya electoral de les eleccions generals és *Derrotarem el PP*. D'entrada és un propòsit prou lloable, tenint en compte la implacable prepotència amb què ha governat José María Aznar. També és remarcable el fet que la sigla del Partit Popular arribi a formar part del lema d'un partit que li és un opositor reconegut. Potser m'equivoco, però em fa l'efecte que el partit d'Aznar té tan menjada la moral als socialistes, que aquests no són capaços de fer ni desfer res que no sigui en funció de tot el que fa i desfà el PP. Fins al punt que un dia d'aquests vaig sentir a dir a Rodríguez Zapatero que l'objectiu del seu partit era que el PP no renovés la majoria absoluta. És com quan en el futbol es juga per empatar; se sol perdre la majoria de les vegades. Em fa l'efecte, doncs, que el PSOE surt a la cursa electoral amb massa moral menjada per arribar a la meta amb cap mena d'avantatge. És clar que això són només sensacions

L'eslògan «Derrotarem el PP» presidia l'escola d'hivern del PSC. / EFE

molt particulars, i ja se sap que el que veritablement compta en la política d'avui dia són els sondejos, les enquestes i allò que agrada tant dir als polítics: la veritable enquesta que són els resultats de les urnes. Les urnes diran, doncs. Mentrestant, però, encara estem a la fase d'escalfament, una època en què tot sovint passen coses que et deixarien fred si no fos perquè ja hi hem posat pell morta. Una d'aquestes coses és l'eslògan del PSC: *Derrotarem el PP*. Seria passable si no haguéssim de sentir tantes vegades que el PSC és sobirà i que no depèn del que digui el PSOE. Si no m'equivoco, el PSC derrota sempre el PP en l'àmbit de Catalunya, tant en les eleccions al Parlament com en les municipals i en les europees, i fins i tot en els resultats de les eleccions generals, que serien el cas d'ara. I per golejada. Si algú té l'assignatura pendent de derrotar el PP és el PSOE. L'ús de la primera persona ha posat en evidència un cop més el PSC, que fins i tot quan no es justifica, es delata.

BÚSTIA

Louis Nivet
contesta

Era de vacances amb la meua família a la Cerdanya, caminant pel Carlit, divendres al matí, quan Miquel Mayol, eurodiputat d'ERC, em trucava per indicar-me que, en un escrit, el senyor Quintà em citava afirmant que l'entrevista entre ETA i Carod havia tingut lloc en el Domaine de Valcros.

Desmenteixo amb força aquesta informació sense cap fonament.

El meu silenci, que relata el senyor Quintà, és producte simplement de la meua ignorància sobre l'existència de l'escrit.

Avui mateix, quan he llegit els diaris i després d'haver escoltat els diferents missatges telefònics de diversos diaris deixats al meu despatx, ràpidament els faig arribar aquest desmentiment.

LOUIS NIVET
Perpinyà

¿Està en perill la
identitat catalana?

Era l'any 1948 quan, a l'edat dels sis anys, el meu pare (excombatent del bàndol republicà), i com molts altres pares en situació semblant, va decidir portar-me a una escola que en aquells moments s'acabava d'inaugurar al poble, un col·legi dirigit per uns senyors anomenats Hermanos del Arcángel San Gabriel. A aquells homes amb sotana i *babero* me'ls mirava amb molta por i recel. A la meua curta edat era

perfectament conscient del que em podia esperar, per la qual cosa no volia anar-hi. El meu pare, inflexible, em va dir que en un col·legi de pagament s'ensenyava més bé.

Per poder-hi entrar, el pare va haver de firmar el compromís que comportaven les regles de joc del col·legi: pregàries, misses, comunions, adoctrinament en *los principios fundamentales del movimiento*, a més de no poder parlar el català dins del recinte del centre, regla que, quan no es complia, podia comportar un càstig molt sever.

El més curiós per a mi era que, a l'arribar a casa, l'adoctrinament era tot al contrari. El meu pare es preguntava per què s'havia d'anar tant a missa, per què no es podia parlar en català, per què es parlava tot el dia d'en Franco i en José Antonio, quan aquesta gent l'havia fet patir tant durant els anys de guerra.

Malgrat aquestes contradiccions vaig haver d'aguantar nou anys al col·legi, que se'm varen fer eterns, i a partir de l'obtenció d'un certificat de *estudios primarios*, sí que em va sortir la ferma convicció que jo seria un bon català i un bon demòcrata.

L'espavilat del meu pare per fi havia guanyat la seva guerra particular contra el feixisme a través meu i dels fills d'altres que, com ell, van lluitar d'una manera passiva, però eficient, contra la dictadura.

No hem de patir, doncs, de moment, per la salut del nostre tarannà català i la nostra llengua. Va haver-hi moments pitjors.

JOAN CALSINA I ROURA
Torroella de Montgrí

Així actua Minobis

Ara que els mitjans de comunicació públics de la Generalitat estaran controlats pel PSC-PSOE i que la directora de Catalunya Ràdio serà Montserrat Minobis, m'agradaria que els ciutadans d'aquest país sabessin com actua aquest partit –els socialistes– i aquesta periodista –Minobis.

El març de 2002 BTV va organitzar un debat sobre la política de joventut a Barcelona amb la participació dels representants de les joventuts polítiques, entre els quals jo mateix, com a president de la Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC) de Barcelona. Aquest debat va ser enregistrat prèviament a la seva emissió. La sorpresa va ser quan es va emetre, ja que sense cap mena de comunicació prèvia es van eliminar algunes intervencions completes i políticament rellevants de les que jo havia fet el dia de l'enregistrament.

En aquell moment, el grup municipal de CiU va presentar una queixa al Col·legi de Periodistes i al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). El Col·legi de Periodistes, amb la independent Montserrat Minobis com a degana en aquell moment, va arxivar la queixa amb una velocitat meteòrica. Posteriorment, l'octubre del 2002, el CAC va sentenciar a favor nostre i va reconèixer que el debat no respectava el contingut íntegre de l'enregistrament. Així mateix, obligava BTV a tornar a emetre aquell debat amb les opinions no emeses.

Aquest és un exemple de com actua una televisió a mans dels socialistes, eliminant opinions contràries a la seva política, i de com Minobis actua de forma partidista, malgrat estar al capdavant d'una institució independent com és el Col·legi de Periodistes. Espero que ni socialistes ni Minobis actuïn així a Catalunya Ràdio, tot i que penso que potser sóc massa illús...

MARC PIFARRÉ I ESTRADA
President de la JNC a Barcelona

Nani Roma no és
l'exemple a seguir

El passat dia 20 de gener, a Catalunya Ràdio, al programa *Força esports*, s'entrevistava l'equip guanyador del París Dakar en la categoria de motos. Al llarg de l'entrevista va sortir el tema de la circulació motoritzada al medi natural, que a Catalunya és regulada per llei. Entenem que qualsevol ciutadà té dret a discrepar

i a queixar-se de l'actuació de l'administració (en aquest cas, dels agents rurals i Mossos d'Esquadra) i del contingut de determinades normatives que el puguin afectar. Però no és menys cert que hi ha mecanismes dintre de la legalitat per recollir i canalitzar aquestes queixes. Per tant, considerem del tot inacceptables i fora de lloc les manifestacions del Sr. Nani Roma a l'esmentat programa, quan afirma que "surto sense matrícula, per escapar-me" de

l'actuació de control d'agents rurals i Mossos d'Esquadra. I, a la puntualització feta pel conductor del programa que això significava "multa doble", va afegir rient que "sóc molt hàbil i m'escapo". Probablement aquest senyor no és conscient que, després de la seva victòria al París-Dakar, és un referent per als aficionats als esports de la moto practicats al medi natural, i que les seves declaracions poden incitar que molts practicants l'imitin, amb les corresponents conseqüències legals que els pot comportar. Cal tenir en compte que s'han donat diversos casos d'agents rurals i Mossos d'Esquadra a punt de ser atropellats o que ho han estat per motoristes desaprensius que, com el Nani, van intentar escapar d'agents de l'autoritat en l'exercici de les seves funcions.

Creiem que posar-se fora de la llei i, a més, vantar-se'n no és una actitud pròpia d'un esportista, d'un campió que hauria de ser exemple per a la resta de ciutadans de respecte a les normes i de civisme.

Esperem que reflexioni i que, com es deia també a l'entrevista, s'opti pel diàleg per solucionar els problemes que el col·lectiu de motoristes pugui tenir amb l'aplicació d'aquesta normativa, prenent consciència també que a la muntanya no estan sols, que hi ha més usuaris (excursionistes, ciclistes, caçadors, pastors) i que la majoria de camins pels quals circulen (quan no ho fan camp a través, activitat totalment prohibida) a velocitats inadequades generalment, la qual cosa provoca danys a terra, són de propietat privada, i són els

►►►

ENCENALL

LA GENERALITAT I LA FAO

ALFONS QUINTÀ

L'actual Generalitat s'hauria de posar sota el patrocini de la FAO (Food and Agriculture Organization), l'organisme especialitzat de les Nacions Unides en l'alimentació i l'agricultura.

En efecte, el govern de la Generalitat s'aguanta per raons alimentàries, és a dir perquè molts dels seus fins ara desconeguts membres s'alimenten millor amb els seus nous i bons sous que amb els que tenien fins fa ben poc.

Des del primer dia, el que hauria de ser un òrgan executiu dedicat a resoldre problemes col·lectius ha estat un camp de batalla. Avui ho és més que ahir i menys que demà.

Sempre tens la sensació que la pallassada no pot anar més lluny.

Però t'equivoques: la confrontació interna del dia arriba a superar la de la vigília.

Que Maragall gosi fins i tot fer distincions entre Carod i ERC hauria de ser el summum de les coses possibles. Però no serà així. Hi haurà moltes més barbaritats i, a més, ens en assabentarem, perquè no tenen mecanismes de discussió interna. Aquesta es du a terme mitjançant rodes de premsa. Ni tan sols conserven les formes.

Tot plegat és un edifici sense

fonaments i una coalició sense principis. Per tant, automàticament esdevé un amistançament per interès. Per interès de gaudir del poder i, de fet, alimentari. Com que ells ho saben millor que ningú, tindran molta cura a donar prioritat a l'immobilisme, si bé gesticulant al màxim.

Estan en una posició de la lluita lliure que, si la memòria no em falla, es diu *catch 22*. Consisteix que cada lluitador pot ofegar el contrari. En conseqüència, cap

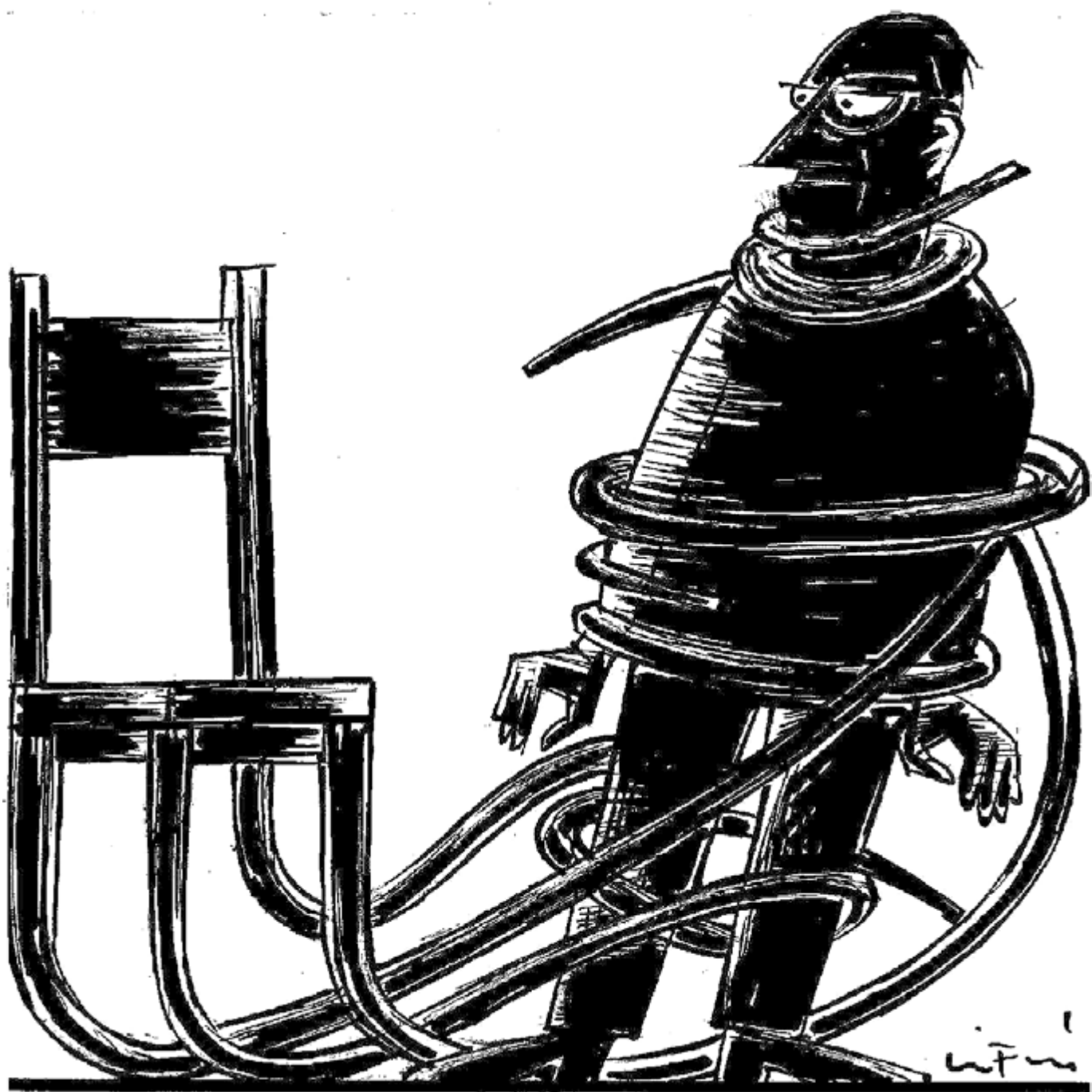
d'ells fa res. La cosa pot durar tant com ells vulguin, encara que el públic se'n vagi.

És molt més que una crisi partidista. Acredita l'existència d'un marc polític que permet aquesta pallassada sense que la societat protesti ni hi hagi una caiguda immediata i en picat de la credibilitat dels polítics que la protagonitzen.

Tanmateix, les forces de l'oposició no s'esforçaran per posar-ho en evidència. També saben que la consideració alimentària és la que més i millor nodreix els seus rengles. Per tant, preferiran esperar que l'espectacle continuï. És probable que estiguem condemnats a perdre quatre anys, pagant les seves factures, mentre juguen i converteixen Catalunya en una riota.

DIÀLEG

Recanvis, més que canvis

GUILLEM CIFRE

S' CARLES SENTÍS

ha parlat molt dels canvis de personal polític i administratiu derivats del resultat de les eleccions autonòmiques. El govern de la Generalitat tot just començar s'ha trobat molt enfeinat responant a atacs i crítiques vinguts d'arreu per les seves accions o omissions, però no ha deixat de banda la qüestió dels nomenaments. Perquè alguns d'aquests han estat poc encertats, s'ha recordat que l'eslògan electoral del tripartit va ser "pel canvi". Però el canvi s'ha d'entendre de política, de direcció i d'encaminament governamental. No vol dir necessàriament remoure executius i funcionaris.

Molt últimament s'han produït els canvis de segona i de tercera fila no solament de les conselleries, sinó d'un organisme que està com en una vitrina perquè justament recull la ràdio i la

televisió públiques de Catalunya. Es va canviar, ja fa unes setmanes, el director general de l'ens. Un canvi, en efecte, que sembla automàtic en relació amb la variació de la majoria de diputats al Parlament de Catalunya. Se'n va parlar ja. Darrerament hi ha hagut els nomenaments i, per tant, cessaments, del que podríem dir-ne l'organigrama de la CCRTV. Hi ha hagut canvis en la direcció de televisió i també de la ràdio. Tant Francesc Escribano per al primer lloc, com Montserrat Minobis per al segon, no han caigut malament, almenys entre el món de la informació i de la premsa. Si Escribano ha passat més llis, no tant Montserrat Minobis, que s'ha vist titllada -potser per manca d'altres motius- de jubilada, el que voldria dir de massa gran per a la funció. Jo, potser més que altres pel fet que vaig ser membre del consell d'administració de la CCRTV quan es va fundar, segueixo amb interès la marxa

de la ràdio i especialment de la televisió catalanes. I, per altra banda, he vist treballar de prop Montserrat Minobis, elegida degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, càrrec que ha desenvolupat amb l'aprovació d'almenys la majoria dels periodistes col·legiats. A Montserrat Minobis, com a tota altra persona, potser se li pot trobar algun motiu de crítica, però difícilment en el camp professional. Durant anys demostrà el seu ofici a Ràdio 4, on va demanar la prejubilació, abans de complir l'edat reglamentària, per incomoditats laborals. La jubilació -situació actual de Montserrat Minobis- no hauria de ser cap factor negatiu per a l'ocupació d'un càrrec directiu que demana molta més experiència i criteri que no pas les condicions físiques per llevar-se a les sis del matí per posar-se davant d'un micròfon. El deganat de què hem parlat no és gens una funció

representativa ni apropiada per a una patum. És el Col·legi de Periodistes, com altres, d'ampla volada puix que comprèn tot Catalunya, cosa que, a excepció de Galícia, que ha pres el nostre exemple, no succeeix a altres llocs, on perduren les associacions de la premsa d'àmbit local. Per tant, donades les dues al·ludides i viscudes experiències, m'ha semblat que podia opinar sobre la no-validesa d'una acusació -apunta a l'edat- que si fos vàlida hauria impedit a Clemenceau guanyar la guerra (1914-18) o a Churchill la del 1939-45. De tota manera, per aquest últim aspecte la meua opinió té una credencial interessada pel que se'n diu "el privilegi de l'edat".

Per als que es preocupaven, amb raó, perquè els canvis no perjudiquin la bona marxa de la ràdio i la televisió catalanes, hi ha hagut, ara mateix, un altre factor. Com remarcà Desclot en la seva columna de l'AVUI de dimecres passat, els canvis de tercer grau -directors de seccions de programes, de projectes, etc.- han estat un intercanvi. Simplement se'ls ha mogut d'una funció per atribuir-los-en una altra.

Com a Anglaterra -recordem la sèrie del *Sí, senyor ministre*- els alts funcionaris de l'administració, que no canvien mentre que sí que ho fan els ministres, porten, molt sovint tot el pes del ministeri. En èpoques de les freqüents crisis ministerials de la IV República francesa es deia que el país funcionava igual perquè les mancances no afectaven la marxa del país. Aquesta permanència és bona en conjunt, però pot pecar d'exageració. Hom ha estat testimoni de com un ministre -aquí o fora d'aquí- no ha pogut portar a terme un seu propòsit perquè uns alts funcionaris, sense negar-s'hi obertament, han trobat la manera d'escamotejar la decisió. Potser per evitar això, en els anys anomenats de la Restauració espanyola i quan hi havia governs de Cánovas i Sagasta, que s'alternaven en el poder, cada vegada que un pujava es portava el seu personal administratiu. Aleshores quedaven de l'altra banda els famosos *cesantes*, que esperaven quatre anys vivint d'expedients i obrint comptes creditors a les botigues de queviures. Tot quedava compensat perquè venia el relleu i aleshores els *cesantes* eren els altres. En una Espanya pobra aquells governs alternatius -ho podien fer gràcies al caciquisme-, malgrat tot, van modernitzar el país construint carreteres i instal·lant vies fèrries.

No sóc partidari de la forçosa alternativa funcionarial, però tampoc cal exagerar en la immobilitat. Darrere seu es pot constituir una mena de burocràcia que s'apodera dels organismes com si fossin de la seva propietat.

El Partit Popular acata el cabdillatge d'Aznar sense badar boca

Autoritària i tova

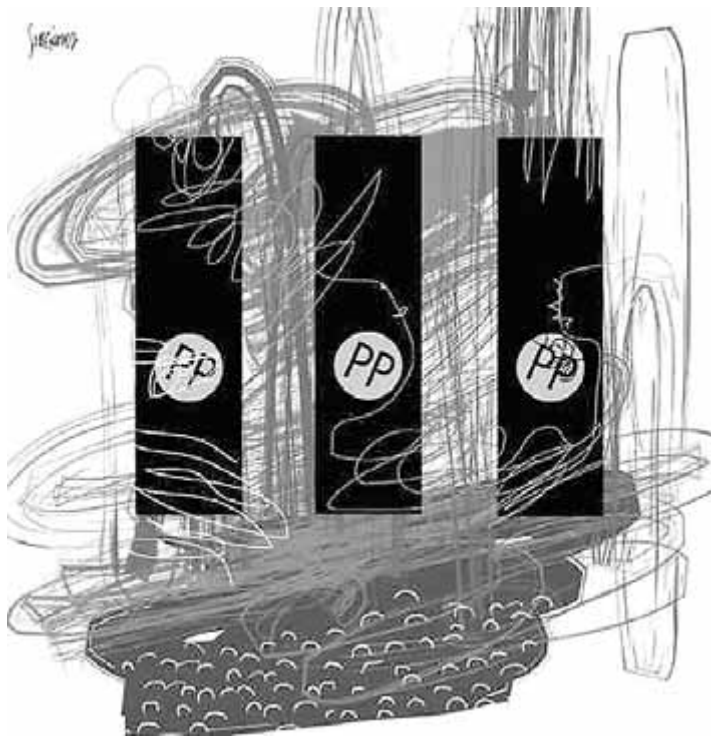
JORDI GARCIA-PETIT

Així és la dreta espanyola representada pel Partit Popular i instal·lada en el govern central per la inqüestionable via parlamentària. Els dos conceptes, aparellats, poden semblar contradictoris, si se'ls considera només en el seu significat comunament admès: "autoritat que s'imposa" i "no gens ferm", i tanmateix aquesta dreta els ha fet compatibles amb la seva pràctica.

D'entrada, convenen un parell de precisions. Primera, la combinació de tal actitud i defecte, actuant la dreta sense manies des del govern amb majoria absoluta parlamentària i disposant gairebé sense límits de poderosos mitjans d'influència en l'economia i en la comunicació social, resulta moralment asfixiant i profundament pernicioso per a la vida política i social espanyola, però -alerta a no equivocar-se de segle ni d'enemic!- això no és el franquisme revifat -com massa sovint s'apunta-, per molta nostàlgia íntima que la dreta actual senti per certs postulats d'aquell règim. Els qui han viscut sota la bota del franquisme saben com n'és de gran la diferència entre la situació política actual, plenament democràtica encara que estigui perdent qualitat a ulls veients, i la dictadura franquista. Com a mostra aquest diari existeix i hom s'hi expressa lliurement, existència i expressió que foren impossibles durant el franquisme. I segona, José María Aznar és l'artífex de la construcció d'una dreta política espanyola desinhibida, moderna en el sentit que actua respectant les regles democràtiques, tot i que siguin grans els seus abusos, i que és capaç de guanyar eleccions generals, fins i tot, per majoria absoluta. Aznar ha imprès cohesió ideològica a un magma de tendències dretanes, l'ha enquadrat en un partit disciplinat i ha creat tot un estil polític, agradi o no; es

pot parlar amb propietat d'*aznarisme* per qualificar una obra i una manera de concebre la política que ara es pretén continuar sense ell. Val a dir que l'*aznarisme* ha impregnat el Partit Popular i que no se'n podran desempallegar, si es que volguessin fer-ho, més que amb la derrota electoral i una cura d'oposició.

Governar comporta exercir l'autoritat i el bon govern obliga amb freqüència a fer valer criteris i normes amb el suport de l'autoritat legítima. Però la democràcia és un joc d'equilibris i ponderacions, de mesura i fermesa; l'autoritat no pot ser-hi exercida de qualsevulla manera ni amb males maneres, i si és el cas, se la perverteix i es deriva cap a l'abús de poder. L'autoritarisme personal d'Aznar, la seva particular perversió de l'autoritat en democràcia, conté trets de totalitarisme: el partit i el grup parlamentari acaten el seu *cabdillatge* sense badar boca, el control dels mitjans d'expressió i de comunicació públics és absolut, el llenguatge polític és adulterat i s'inverteix l'esperit dels conceptes -"la crispació és diàleg", "l'insult és tolerància", "la guerra és pau", "l'encariment de l'habitatge és prosperitat"...-, els aparells i institucions de l'Estat central són utilitzats de manera partidista i sectària, la política exterior dictada pel líder està al servei del restabliment d'Espanya com a potència, l'actitud envers les comunitats nacionals existents dins l'Estat és intolerant per principi i agressiva sovint, la Constitució s'interpreta privativament i restrictiva, el control parlamentari es menysprea.

SHOZO SOMEKAWA

Mentre que l'autoritarisme és força evident -els comentaristes objectius el critiquen, l'oposició el denuncia i els mateixos que el practiquen no sols no se n'amaguen, sinó que arriben a vanar-se'n, car segueixen la tàctica d'atreure l'atenció ciutadana sobre la forma i les maneres per distreure-la dels continguts regressius de la seva política-, passa desapercibuda la feblesa com a característica, la manca de fermesa en l'ús de l'autoritat en la defensa de les persones i de l'interès general com a pràctica. Uns quants exemples il·lustren sobre la cara tova de la dreta.

La inseguretat ciutadana durant els governs de la dreta, que presumeix sempre de garantir l'ordre, ha esdevingut una de les primeres preocupacions de la població. Espanya és el paradís de màfies pròpies i estrangeres i Madrid la capital europea de pistolers i saltejadors.

La mal anomenada petita delinqüència és una negra loteria que toca a l'any fatalment un de cada vint mil espanyols. La falta d'autoritat per fer respectar les limitacions de velocitat i altres regles de la circulació -no importa de qui sigui la competència, els òrgans que depenen del govern central marquen la pauta- converteix les carreteres els caps de setmana, les sortides de ponts i de vacances en un escorxador. A la dreta en el govern se li hauran ficat a Espanya en vuit anys, segons estimacions oficials, dos milions llargs d'immigrants; en realitat no se sap ben bé quants malviuen entre nosaltres. La immigració ha esdevingut així un problema d'evolució imprevisible a causa de la

insuficiència dels controls i la intensitat dels fluxos, la manca de capacitat d'acollida i la inexistència de polítiques d'integració.

Però no solament s'és tou en els dominis en què s'ha d'exercir una autoritat coercitiva, també és manca de fermesa cedir en detriment de l'interès general a les pressions dels grups financers i immobiliaris -mentre bancs i immobiliàries el 2003 obtenien beneficis multimilionaris, les famílies espanyoles cloïen l'any amb mig bilió d'euros d'endeutament-, dels interessos corporatius, de la jerarquia catòlica, de l'estratègia imperial del president Bush... Es decreta que "Espanya va bé" -qui no comparteix aquesta subjectiva apreciació, en lloc de ser respectat com a oposició és escarnit i titllat de derrotista- i s'ignoren les conseqüències socialment calamitoses de la feblesa que s'amaga darrere l'actitud autoritària.

Defensa del compromís

TERESA PÀMIES

Les objeccions al nomenament de Montserrat Minobis per al càrrec de directora de Catalunya Ràdio, exposades en un comunicat del comitè professional de l'emissora, el grup de periodistes Gaziel i el Ramon Barnils i per Salvador Sostres en la seva secció del diari AVUI (4-2-04), tenen en comú -malgrat les diferències dels objectius i estil- l'estigmatització del compromís dels intel·lectuals amb la política, no amb un partit, car la ja veterana periodista empordanesa no milita en cap partit, però sí en l'antifranquisme i en el feminisme plural, compromís que es concretà en la seva activitat professional, ja fos a l'Editorial Nova Terra, on

la vaig conèixer, o a Ràdio 4, quan amb *Temps Obert* l'Enric Frigola i el seu jove equip canviaren tantes coses en el periodisme radiofònic a Catalunya. El compromís d'aquells *aprenents* a peu d'obra no era amb un partit o una ideologia sinó, com recordava Bobbio referint-se al que ell assumí davant el feixisme ascendent a Itàlia, amb la pròpia consciència. En determinades situacions, des del mateix compromís, hom pot identificar-se amb plantejaments d'una formació política i donar-hi suport sense militar-hi ni sotmetre's a la disciplina partidista, com ara signar una declaració puntual, recomanar el vot en unes eleccions i fins i tot acceptar figurar en les seves llistes

com a independent. Aital compromís no hauria de ser un estigma en democràcia, que desqualifiqués un ciutadà o ciutadana per ocupar un càrrec institucional, com ho és dirigir la radiodifusió pública.

Prat de la Riba, que fou un governant intel·ligent i un catalanista modern en la seva època, valorà i promogué professionals que no eren de la seva corda, com ara el socialista Rafael Campalans, a qui el president de la Mancomunitat confià l'organització dels serveis públics i la direcció de l'obra pedagògica més important de la Catalunya contemporània: l'Escola del Treball i Annexos, aportació d'envergadura a la formació professional i ci-

vica que preparà les promocions de tècnics i obrers especialitzats que situaren la indústria i l'ensenyament dels oficis a Catalunya a un nivell que no ha estat superat.

No busco fer comparacions entre l'enginyer Campalans i la nova directora de Catalunya Ràdio, però l'exemple em serveix per argumentar la mesquinesa i l'estupidesa de les objeccions al nomenament de Montserrat Minobis al·legant, en contra seva, *connotacions polítiques* que la incapacitarien per al càrrec. El comitè d'empresa hi afegeix un altre *delicte*: no haver nomenat per al càrrec algun dels "professionals de la casa". Naturalment, sense connotacions polítiques. És una argumentació corporativista i presumptament independent però bàsicament política. Com ho és l'article de Salvador Sostres a l'AVUI, en el qual descarrega els seus coneguts prejudicis contra la meua amiga i companya Montse Minobis, que té l'honestat d'assumir un compromís d'arrels cristianes i contingut social.

• TERESA PÀMIES, ESCRITORA

BÚSTIA

Rèplica d'Alfons Quintà

Amb disgust he llegit la carta del senyor Louis Nivet publicada a la *Bústia* de dimecres.

Deixa de banda quelcom de substantiu: que el que vaig escriure reproduïa el que havia publicat, amb foto inclosa, l'edició de Perpinyà del diari de Montpeller *Midi Libre*, el qual vaig citar reiteradament. Hi vaig afegir només, sense equivocar-me gens, que el lloc exposat per aquell diari com el de la trobada entre ETA i Carod era una fonda propietat de Louis Nivet, ara candidat a les imminents eleccions regionals franceses, a proposta d'ERC.

El senyor Nivet té tot el dret a fer les precisions que cregui convenient, però les hauria d'efectuar sobretot a les pàgines del diari que va originar aquella informació. Fins i tot seria bo per a tothom que esbrinés i exposés el seu origen, perquè el tema no és gens banal.

ALFONS QUINTÀ
Barcelona

Pisos de lloguer barats?

Si bé es parla molt sovint d'abaixar impostos i de la fiscalitat que grava els pisos de lloguer, el que ha passat ha sigut tot el contrari pel brutal i silenciós augment de l'any 2002 que han sofert els petits propietaris, derivat de l'augment del cadastre, tot i que, si bé va representar un augment del 150%, va quedar en no res,

tot i ser molt, comparat amb la repercussió que ha tingut en l'impost de patrimoni (que es parla de suprimir per obsolet i no gaire legal), que fa un salt en la quota i que del 0,2% pot arribar al 2,5%, cosa que representa un augment de més del 900%, segons la base liquidable. Tot això amb total discriminació de les grans societats immobiliàries, que estan exemptes d'aquests i d'altres impostos. I els petits propietaris no ho poden suportar, ni ells ni els seus llogaters, però sí que repercutirà sobre els nous lloguers, tot al contrari de la propaganda que es fa.

Crec que seria molt interessant, ja que és un impost que administra la Generalitat i l'anterior conseller d'Economia i Finances no va resoldre l'assumpte, que se n'ocupés l'actual, Sr. Antoni Castells, i que trobés una solució adient per protegir de veritat les vivendes de lloguer abans que desapareguin del tot, ja que sempre han sigut el blanc dels impostos, i aquest últim ha sigut totalment abusiu i molt injust.

M. ANTÒNIA GENÍS COMELLA
Barcelona

Mal record de Renfe

Incoherència, falta de coordinació, incompetència... serien les paraules que definirien millor l'actuació de Renfe en una de les seves més lluïdes intervencions. Un grup de 36 alumnes de batxillerat, entre ells una noia amb cadira de rodes amb motor, i tres professors esperen amb ànsia el

El Col·legi de Periodistes de Catalunya respon

Hem llegit amb sorpresa i disgust la carta publicada ahir per aquest diari, signada pel Sr. Marc Pifarré i Estrada, president de la JNC a Barcelona, amb referència a una denúncia adreçada al Col·legi el mes de març del 2002 pel grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona. La denúncia es referia a l'emissió a BTV d'un debat sobre la política de joventut a la ciutat, prèviament enregistrar i on es va reflectir la intervenció del representant de la JNC.

Val a dir que la carta del Sr. Marc Pifarré només es pot entendre des de la mala intenció i la desinformació més absolutes. Efectivament, el mes de març del 2002 es va rebre en aquest Col·legi l'esmentada queixa per part del Sr. Joan Puigdollers, president del grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona.

Tal com es fa sempre en aquests casos, el Col·legi va trametre la queixa al Consell de la Informació de Catalunya, organisme que entén i es pronuncia sobre les possibles vulneracions del codi deontològic de la professió periodística. És el procediment habitual i, per tant, resulta totalment malintencionat afirmar que Montserrat Minobis "va arxivar la queixa amb una velocitat meteòrica" i, encara més, desprendre de l'actuació adequada del Col·legi trametent al CIC la denúncia com en tots els casos que afecten al Codi, que la degana "actua de forma partidista, malgrat estar al capdavant d'una institució independent com és el Col·legi de Periodistes. Al mes de novembre, el Consell de la Informació de Catalunya després d'escoltar les parts afectades, va emetre el seu corresponent dictamen.

Per tant, senyor Pifarré, li demanem que, abans de formular en públic determinades acusacions, s'informi, es documenti i fugi de qualsevol volguda mala intenció, en aquest cas sí, partidista.

JUNTA DE GOVERN DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA
Barcelona

viatge de fi de curs, breu però intens, en el qual aniran de Badalona a Madrid. Dues setmanes abans els pares van anar a l'oficina d'atenció al client de Barcelona Sants, on els van dir que no hi havia cap problema perquè la cadira viatgés en tren, donat que en els trens tipus Estrella hi cap, encara que no tenen lavabo

adaptat ni es pot anar amb la cadira més enllà de la plataforma d'entrada. Perfecte.

Dia de sortida: poc abans de les 22.03, hora d'anar-se'n, se'ns diu que potser la cadira no passa per la porta. Finalment, després d'una estona de nervis, tot va bé, i la cadira viatja a la plataforma.

Després d'uns dies magní-

tics a Madrid, arriba el dia de la tornada. A Chamartín se'ns informa que la cadira no hi pot anar perquè, amb el reglament a la mà, a la plataforma no pot haver-hi cap obstacle per als viatgers per si hi ha una emergència. Resultat final: després d'uns minuts angoixants per a alumnes i professors, la cadira, juntament amb un responsable, va amb el tren següent, un Talgo Altaria.

No discutim l'actitud dels treballadors de Chamartín, que es van limitar a fer la seva feina, sinó sobretot la desinformació amb què van ser tractats els pares de l'alumna amb cadira de rodes a l'oficina d'atenció al client de Sants, la descoordinació, la desorganització i la falta d'un criteri comú davant el mateix problema, etc.

Gràcies, Renfe; d'un viatge que ha estat en tots els sentits perfecte, només ens en quedarà el mal record de Renfe.

SÍLVIA SÁNCHEZ, ERMENTER
VIÑALS, BENJAMÍN ANGLADA I 65
FIRMES MÉS
Badalona

Tan baix hem caigut?

Llegeixo astorat a la web de Convergència que "CiU denuncia i lamenta profundament que el govern tripartit continua sense atendre les necessitats del país ni resoldre els problemes generats pel mateix govern de la Generalitat, i sí que dedica temps a prioritzar el nomenament de familiars directes com a alts càrrecs", referint-se al nomenament de

► ► ►

A hir un gran home d'Estat, el lehendakari Ibarretxe, va dur a terme una autèntica intervenció institucional. Va ser breu (dos minuts), precisa, digna i basada en una gran alçada de mires. Va dir el que calia dir i ho va fer com ho havia de fer. No hi havia cap ambigüïtat, cap dubte, ni cap possibilitat de mala interpretació. La nació basca ha d'estar molt orgullosa de tenir-lo de president.

Cal contraposar-ho a la desastrosa intervenció del president no nacionalista Pasqual Maragall. Com sempre, no s'hi entenia gaire res i el que s'entenia encara era pitjor. Si algú li diu que ho va fer bé és que vol la seva perdició, o l'acceleració d'aquesta.

Una vegada més, Maragall va estar per sota del tòpic (en casos injustos, però en el seu cas molt adient) que resumeix l'expressió "al-

calde de poble". Potser té algun horitzó mental. Però, en tot cas, ha de ser personal i que ves a saber si ell mateix l'entén. Una brúixola, un mapa i algun instrument d'aquest tipus li anirien bé.

En general, els pobles no cerquen el seu suïcidi, però Catalunya pot passar a la història per ser una excepció si no es liquida la follia que vivim, sorgida essencialment per culpa d'ERC.

No hi ha país, ni Estat, que pugui aguantar el que a Catalunya ja sembla ser una norma. Es fa tot allò que pot fer-nos mal i donar més vots al PP. En això, la política catalana és insuperable. Sembla que es vulgui convertir els catalans i Catalunya en la sinistra caricatura que sempre ha dibuixat el pitjor espanyolisme.

Si tot això porta a un fort increment de vots per a ERC és per plegar. No seríem una nació, ni una

societat moderna, sinó una *res nullius*, una cosa indefinida que no pertany a ningú i que ara ha caigut en mans d'uns irresponsables.

ERC va voler fer creure que el seu pacte contra natura amb el PSOE d'aquí era una operació per a cruspir-se'l. Pensar-hi sembla un deliri. ERC no solament no pot aspirar a tenir la iniciativa política sinó que, per culpa seva, ha permès que la tingui ETA.

Aquesta organització marxista leninista i terrorista és ara la que escull què ha de fer, com ho ha de fer i, en definitiva, com pot fer mal a una societat que és mil milions de vegades més democràtica i tolerant que no pas ho seria un Euskadi sota la seva grapa. L'admirat lehendakari ho sap molt bé. Coneix l'esperit totalitari i de guerra civil (no d'alliberament de res) que caracteritza ETA. Però ERC sembla que no sap ni això.

ENCENALL

CATALUNYA COM A CARICATURA

ALFONS QUINTÀ

El cambio de asientos en el Consell Executiu**Saura gana ascendente en el tripartito**

La primera de las reuniones del Consell Executiu del tripartito sin la presencia de Josep Lluís Carod-Rovira reveló un significativo cambio de lugares para algunos de los miembros del Ejecutivo. Por un lado, el puesto que ocupaba anteriormente el conseller en cap republicano, a la derecha del president, pasó ayer a ser del conseller de Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura. El lugar que quedaba a la izquierda del president, que anteriormente ocupaba el secretario general del Govern, Ernest Maragall, fue para el conseller Josep Bargalló, que se convierte en el principal interlocutor de ERC en el seno del tripartito al no estar Carod. El portavoz gubernamental, Joaquim Nadal, intentó explicar que cualquier interpretación que se haga sobre estos cambios podría ser infundada o incorrecta. No negó, que "la disposición de los consellers ha hecho que el conseller Bargalló se sentara a la izquierda del presi-

PEDRO MADUÑO

dente de la Generalitat, expresando el hecho de que es a través de él donde se concentran la mayor parte de las competencias que hasta ahora eran del conseller en cap". Según explicó Nadal, el objetivo de los cambios es "reflejar la composición del tripartito".

El PSC denuncia al candidato del PP en Lleida por tener nacionalidad andorrana

PAU ECHAUZ

LLEIDA. – La candidata del PSC por Lleida, Teresa Cunillera, exigió ayer que el candidato del PP por esta circunscripción, Jordi Montanya, ofrezca una explicación sobre su nacionalidad andorrana, además de la española, de acuerdo con una información aparecida en un semanario madrileño. Según Cunillera, Montanya está obligado a explicar "por qué obtuvo el año 1990 una nacionalidad, la andorrana, al margen de la ley de aquel país, que la prohíbe expresamente y también cuál es su situación fiscal en España y en Andorra". En concreto, la Constitución andorrana prohíbe la doble nacionalidad, razón por la cual el Ministerio de Justicia de Andorra está estudiando la posibilidad de abrir un expediente administrativo a Montanya que le puede provocar la pérdida de la nacionalidad andorrana por incumplimiento de la legislación del principado.

Montanya, que actualmente es diputado del PP en el Parlament de Catalunya, está inscrito en el Colegio de Abogados de Andorra pese a que no ejerce y aparece en el censo electoral de Escaldes-Engordany. El presidente provincial del PP, José Manuel Pardos, quitó importancia a las críticas y aseguró que "se trata

El nombramiento de Minobis para dirigir Catalunya Ràdio tampoco suscita consenso*El CAC emite un informe crítico con el procedimiento seguido para nombrar a Majó*

► Sigue sin haber consenso en los nombramientos de los responsables de los medios de comunicación públicos. Con decepción en los órganos políticos y profesionales fue acogido ayer el nombramiento de Montserrat Minobis para dirigir Catalunya Ràdio.

BARCELONA. (Redacción.) – Montserrat Minobis será la nueva directora de Catalunya Ràdio, después de que ayer el director general de la CCRTV, Joan Majó, comunicara el nombramiento al consejo de administración. La decana del Col·legi de Periodistes de Catalunya –puesto que dejará tras el nombramiento– sustituye en el cargo a Eugeni Cabanes.

La nueva directora de Catalunya Ràdio ha desarrollado la mayor parte de su carrera profesional en medios radiofónicos. Empezó en 1961 en Radio Popular de Figueras, de la cadena Cope, en 1971 se trasladó a Barcelona y en 1974 se incorporó

a Radio España. En 1976 ingresó en RNE en Catalunya, en donde acabó acogiéndose a una oferta de prejubilación tras ser apartada, en el año 1998, del programa que dirigía después de que uno de sus colaboradores calificara de "perfecto imbécil" a José María Aznar. El TSJC dio en 1999 la razón a la emisora. Montserrat Minobis trabajó también en Televisión Española, en 1996 recibió la Creu de Sant Jordi de la Generalitat y en 1999 se presentó a las elecciones municipales como número cuatro de la lista de ICV en el Ayuntamiento de Barcelona. Este nombramiento completa la cúpula directiva de la CCRTV tras la designa-

ción de Joan Majó como director general y de Francesc Escribano como director de TV3.

El comité profesional de Catalunya Ràdio expresó su decepción por el nombramiento, por "no responder al perfil de independencia política que deseábamos", y desde CiU se criticó también la misma circunstancia. Varios miembros del consejo expresaron su sorpresa ante el nombramiento "con un perfil más de pasado que de futuro".

Por su parte, el grupo de periodistas Gaziél censuró el proceso de renovación de la CCRTV que, según un comunicado, "no ha seguido un proceso transparente", y respaldó el malestar expresado por el comité profesional de Catalunya Ràdio. Joan Majó, por otro lado, informó también al consejo de administración de la CCRTV de que Jaume Masdeu, hasta ahora delegado de TV3 en Bruselas, ha sido nombrado jefe de informativos de Televisió de

Catalunya en sustitución de Ramon Rovira, que asumirá otro cargo en la nueva estructura directiva de la cadena.

Los nombramientos se hicieron públicos el mismo día en que todos los partidos cerraban un principio de acuerdo para renovar el consejo de administración de la CCRTV, que se producirá en el pleno del Parlament del próximo día 11. Mientras, el CAC, en respuesta a una consulta de CiU, aseguraba en un dictamen emitido que el nombramiento de Joan Majó como director general de la CCRTV sin antes haber renovado el consejo de administración no era la fórmula "que más se ajusta al espíritu de la ley reguladora de la CCRTV". CiU pidió también ayer al CAC que estudie la cobertura informativa dada por los medios públicos de la Generalitat a la crisis del Govern al entender que no se han aplicado criterios de "pluralidad y objetividad".●

Jordi Montanya tiene nacionalidad andorrana desde 1990 y está colegiado en Andorra como abogado

de un derecho adquirido antes de la aprobación de la Constitución del principado, pues Montanya descien- de de una familia andorrana". Pardos negó tajantemente que Montanya use la nacionalidad andorrana para conseguir beneficios fiscales. Sin embargo, Cunillera preguntó: "¿Por qué él puede tener dos nacionalidades, que no 'doble nacionalidad', cuando no hay ningún convenio internacional que lo permita?", y equiparó a Montanya con "aque- llos personajes públicos que fijan su domicilio fiscal en el principado porque les sale más a cuenta". Este incidente se suma a la polémica que provocó la designación de Montanya como cabeza de lista, rechaza- da por el PP de Lleida.●

Trillo asegura que el CNI ignoraba la existencia de la reunión entre Carod y ETA

BARCELONA. (Redacción y agencias.) – El ministro de Defensa, Federico Trillo, aseguró ayer en Te- ruel que el Centro Nacional de Inteligencia (CNI) "no tiene ninguna información" sobre el encuentro de Josep Lluís Carod-Rovira con miembros de ETA, que "parece que no se produjo en territorio español" y que fue divulgado por la prensa. Trillo calificó de "desvergüenza" intentar involucrar al CNI en las reuniones de Carod-Rovira con ETA y añadió que "si esto no fuera trágico, parecería una comedia de enredo, por lo que no hay que involu-

crar a los servicios de inteligencia estatales. De las entrevistas –concluyó– tienen que responder quienes las realizaron". Y subrayó que "el problema no radica en los servicios de inteligencia, pues el que tenía que dar información sobre esos encuentros es Carod-Rovira".

Sin embargo, desde la oposición las cosas no ven de la misma manera. Ayer, el portavoz parlamentario de ICV, Joan Boada, invitó a que otros partidos imiten el "gesto" de la formación ecosocialista y acudan a la vía penal para esclarecer la responsabilidad del Gobierno en la fil-

tración de la reunión de Carod-Rovira con ETA y en la presunta comisión de un delito al no haberse detenido a los terroristas. Asimismo, Boada pidió que se denuncie "judicialmente" la posibilidad de que con el seguimiento y persecución de los partidos "se estén cometido delitos muy graves".

En esta línea, el Parlamento vasco enviará un escrito al presidente del Gobierno solicitando información sobre los miembros de la Cámara que pudieran estar siendo objeto de seguimiento o vigilancia por parte del CNI.●

TONI ALBIR

TENSO ENCUENTRO. El ministro Juan Costa saludó ayer al líder de ERC durante la Pasarela Gaudí

RENOVACIÓ DE L'ORGANIGRAMA DE LA CCRTV

Els professionals de l'emissora troben la directora poc independent

Els grups Gaziel i Barnils també s'hi mostren en contra

Redacció
BARCELONA

El nomenament de Montserrat Minobis com a directora de Catalunya Ràdio ha provocat males-tar a Catalunya Ràdio, expressat a través d'un comunicat del comitè professional de l'emissora, i ha generat crítiques fetes públiques pel Grup Gaziel i pel Grup de Periodistes Ramon Barnils, que posen en relleu el perfil marcadament partidista de la periodista i la manera en què s'ha fet públic el nomenament.

La trajectòria professional de Minobis s'ha caracteritzat

per la seva col·laboració activa en la política. En les eleccions municipals de 1996 la fins ara degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC) va anar de número quatre a les llistes d'ICV per Barcelona, i en les recents eleccions catalanes va expressar el seu suport a les propostes del partit que encapçala l'actual president de la Generalitat, Pasqual Maragall.

Aquesta vinculació partidista ha provocat que el comitè professional de Catalunya Ràdio fes públic ahir un comunicat en què manifestava la seva "decepció" pel fet que Minobis no respon "al perfil d'independència política" de-

sitjat que s'ha demanat de forma reiterada.

De la mateixa manera, el comitè lamenta que no s'hagi tingut en compte els professionals "de la casa", cosa que espera que s'esmeni "amb els nomenaments pendants", i el fet que "les filtracions del nom de la nova directora han evitat conèixer la designació pels conductes oficials reglamentaris", amb clara referència a la difusió de la notícia que ella va activar.

Petició desatesa

La tria de Minobis com a directora de Catalunya Ràdio xoca frontalment amb el sentit d'un comunicat emès fa

quinze dies pel Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC), presidit per la periodista, en què es demanava la reforma dels mitjans de comunicació públics i s'instava el govern català a aplicar la renovació dels òrgans de direcció dels mitjans públics prevista en l'Acord per un Govern Català i d'Esquerres, a partir del qual es va crear l'actual govern tripartit. L'acord insta a "blindar la professionalitat i la independència dels mitjans respecte del govern".

Es dona el cas que Minobis va criticar la setmana passada en un programa de la COPE el nomenament de Joan Majó com a director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), al considerar que la seva condició d'exministre d'un govern socialista no el feia adient per al càrrec.

Més crítiques

L'entrada de Minobis a la direcció de les emissores radiofòniques de la Generalitat

també ha provocat les crítiques del Grup de Periodistes Ramon Barnils i del Grup Gaziel, que han lamentat la manera d'actuar del govern tripartit, perquè creuen que, tot i les promeses fetes durant la campanya electoral, ha seguit "interessos partidistes" -els mateixos que els ara governants havien criticat a CiU quan estaven a l'oposició- a l'hora de nomenar els alts càrrecs de la CCRTV.

Des del Grup Gaziel, a més, s'expressa el suport al comunicat del comitè professional de Catalunya Ràdio i es considera "estrany" que "ni en la mateixa emissora ni en la professió en actiu s'hagi trobat cap candidat més adequat, sense connotacions polítiques i més ben connectat amb la ràdio que es fa avui" (Minobis es va jubilar el 2001).

Aquest grup tanca la valoració del nomenament expressant la convicció que es tracta d'un "exercici de politització i governamentalització de la CCRTV que no s'havia produït mai fins ara, que frustra la il·lusió que aquesta nova etapa havia despertat en molts professionals i que deixa la institució sense un rumb i una direcció clars pel que fa als objectius amb els quals la va crear el Parlament de Catalunya, al servei de la normalització de la llengua i del país".

La reforma de la TV italiana trenca el delicat equilibri del govern

Berlusconi du el text legislatiu a un nou examen

Thais Gutiérrez
CORRESPONSAL
ROMA

La polèmica al voltant de la llei que reformarà el panorama audiovisual italià segueix. El primer episodi d'aquesta controvertida història va ser el 15 de desembre passat, quan el president de la República, Carlo Azeglio Ciampi, es va negar a firmar el text final de la llei aprovat pel Parlament, perquè considerava que alguns dels punts eren anticonstitucionals, sobretot els que tenien per objectiu fer augmentar els monopolis mediàtics de les grans empreses fent-ne créixer els beneficis gràcies, sobretot, a una nova distribució dels ingressos de la publicitat. Va ser un cop molt dur per a Silvio Berlusconi i els seus interessos empresarials i per al ministre de Comunicació, Maurizio Gasparri, el principal ideòleg de la llei.

La reforma de l'audiovisual va tornar la setmana passada al Parlament després que la comissió de cultura i transports aprovés una sèrie d'esmenes per canviar els articles assenyalats pel president de la República per sotmetre'ls a la votació dels diputats, però tot feia preveure que hi hauria seriosos problemes a l'hora de la votació, perquè els partits de la Casa de les Llibertats -la coalició de govern de Berlusconi- tenien grans desavinences pel que feia als articles a retocar.

La votació de la llei va començar ahir a primera hora del matí a la Cambra de Dipu-

Silvio Berlusconi

causa de 35 *franchitadors* de la Casa de les Llibertats que van votar juntament amb l'oposició. La polèmica va ser tan insostenible que els portaveus de l'oposició i el relator de la llei van demanar el retorn del text de la llei a la comissió parlamentària perquè sigui examinat de nou. Ara, per tant, s'hauran d'analitzar un altre cop tots els articles que ahir no es van poder aprovar al Parlament.

L'oposició, d'acord

Els partits de l'oposició en ple van llançar ahir un duríssim atac contra la Casa de les

Llibertats per la seva incapacitat de posar-se d'acord en una llei considerada fonamental. Tal com va dir Luciano Violante, el portaveu dels Demòcrates d'Esquerres (DS), principal partit de l'oposició, "la crisi política és evident", mentre que el portaveu de la Margerita, Pierluigi Castagnetti, parlava d'una "parlamentarització de la crisi del govern", ja que, segons ell, "les divisions a la coalició són tan evidents que paralitzen fins i tot l'aprovació d'una llei que ells consideren prioritària". Per aquest motiu, tots els partits polítics de l'oposició van demanar ahir que "el primer ministre comparegui al Parlament per donar una resposta política a la crisi".

L'oposició al complet demana que Silvio Berlusconi comparegui al Parlament per donar una resposta política a aquesta crisi

LA MIRADA

Visca el caos

JOAN THARRATS

La televisió té diverses aplicacions pràctiques. Recordem els vídeos de Jane Fonda que ajudaven a patir rampes per tot el cos amb el *fitness*, o en el Pliocè televisiu aquells programes d'Eva Nasarre en què rentar-se les dents podia entendre's com a gimnàstica sueca. Una altra utilització eficaç, per als necessitats de fer obres, va ser posar *Ana y los 7*, veure l'actor que fa d'Hidalgo (que en lloc del mètode Stanislavski sembla que utilitzi el Tranquimazin) i després, canviar a la pel·lícula hiperactiva de Jackie Chan emesa per Antena 3 TV: en un instant vaig destrossar a base de cops de karate una parat de casa i a hores d'ara em trobo sense haver-m'ho proposat en ple procés d'obres. No deixa de ser un exemple de caos, i el caos s'ha de valorar, perquè és summa-

ment dinàmic.

Per entendre-ho millor, cal veure el nou programa de Citytv, *Kaos*, que segueix el format també càdric de *Pecado original*. Hem de comprendre el caos com una font inesgotable d'idees, una alteració que escapa a qualsevol predicció. *Kaos*, com *Pecado original*, disposa d'aquest efecte. L'important és el ritme trepidant d'imatges, una allau de seccions de durada mínima que s'han de considerar com una evolució del que és la tele: si *La batidora* ens fa zàping sense canviar de canal, *Kaos* ens aporta la voràgine d'imatges, anècdotes amb diferents graus d'interès (el món en si ja ho té això), que apropa el llenguatge a què està abocada la tele magatzinera: a l'estil Internet (amb ritme, *links* de notícies, parides, participació del públic i deixar-se anar). És l'efecte papallona: una papallona volant a Medellín pot desencadenar una calamarsada a Santa Margarida i els Monjos; o l'efecte nas de Cleopatra, esmentat per Pascal: si el nas de Cleopatra hagués estat més curt, el món hauria canviat.

Hem de començar a entendre el caos com un triomf de la raó humana: ens permet comprendre que no tot es pot predir. *Kaos* és això: una cervesa d'efectes rejuvenidors ens pot portar fins a J. Montilla, que ja és dir.